

DE OVERSPELIGE VROUW - Bijlage 3: Verhaal Wiske Vertessen

Wiske

Achttien is ze. Hoofd diep gebogen, de schouders hoog opgetrokken. Haar sluike haren vallen als een gordijn voor haar gezicht. Het zijn vooral straatstenen en vloertegels die binnen haar blikveld vallen. 'Niemand heeft ooit van mij gehouden,' spookt het voortdurend door haar hoofd.

Wiske... Marie-Louise eigenlijk. Marie-Louise Vertessen.

'Vertessen let op!', 'Vertessen zit recht!', 'Vertessen doe dat haar uit je ogen!', 'Vertessen, je stinkt!!' Ze krimpt in elkaar bij de gedachte alleen al aan al die verwijten die als kind op school voortdurend naar het hoofd geslingerd kreeg. Er was ook constant ruzie thuis, hysterisch gekrijs, slaande deuren, het zoveelste servies dat tegen de vlakke ging. Altijd andere mannen over de vloer, ze weet niet eens wie haar vader is. Angst is het voornaamste wat ze zich uit haar kindertijd herinnert. Als een schichtige kat verstopte ze zich vaak onder de trap. Waarom was het ook altijd haar schuld? Ze heeft inderdaad heel lang in bed geplast. Haar moeder hing de lakens dan ongewassen in de voortuin. Grote, gele kringen. 'Droogt zo ook wel,' zei ze dan. De kinderen uit de straat treiterden haar en zongen alsmaar luider: 'Wiske piske altijd nat, Wiske piske altijd nat!, WISKE PISKE ALTIJD NAT!' Kop in de grond, haar voor de ogen, handen op de oren... zo ging het telkens opnieuw.

Op een avond is er een fuif in het pas vernieuwde jeugdhuis. Er wordt veel volk verwacht. De fuiven in het jeugdhuis betekenen meestal ongelimiteerde fun, maar vanavond zou het heel bijzonder worden. Peter verzorgt de muziek. Ronduit een schitterende kerel is die Peter. Hij is lange tijd chiroleider geweest, daarna heel even groepsleider en sinds kort zit hij in het bestuur van het jeugdhuis. Peter is altijd vriendelijk en goedgeluimd, en nooit te beroerd om een handje toe te steken. Minstens de helft van de chiromeisjes is stiekem verliefd op hem. Als Peter dj is, kan de sfeer niet meer stuk. Zo gaat het ook die avond. Peter kiest precies de nummers die het publiek wil horen. Dampende lijven bewegen zich als een wriemelende massa op het ritme van de fonkelende black lights. Peter geniet duidelijk van het succes dat hij oogst.

Plotseling ontstaat er beroering bij de toegangsdeur achteraan in de zaal. De fuifbeesten schuifelen richting podium waardoor een grote lege plek ontstaat. Midden in die gapende leegte staat Wiske. Peter ziet haar. Hij voelt de kilte die ze uitstraalt binnendringen in zijn lijf. 'Nee,' is het enige wat hij over zijn lippen krijgt. Hij dempt de muziek tot nauwelijks hoorbaar achtergrondgeluid. Daarna stapt hij langzaam over het podium en daalt rustig de trapjes af. De zwetende menigte splijt als een gewillige rode zee uit elkaar wanneer hij de dansvloer oversteekt. In een oorverdovende stilte gaat hij zachtjes naar haar toe, strijkt met tedere vingers het haar voor haar ogen weg en tilt heel voorzichtig haar hoofd op tot haar blauwe ogen de zijne ontmoeten... 'Je hebt mooie ogen, Wiske,' zegt hij. 'Weet je, we zoeken nog altijd iemand die lid wil worden van het bestuur van het jeugdhuis, liefst iemand die wat vertrouwd is met de financiële kant van de zaak. Jij studeert nu voor boekhoudster heb ik gehoord. Je zou me een groot plezier doen als je dit zou willen doen.'

En terwijl de warmte stilaan haar lichaam vult, een traan uit haar ooghoek rolt en een brede glimlach haar nog mooier maakt, fluistert ze: 'Eindelijk, God...' Alleen Peter heeft het gehoord.

Uit: J. MARIËN, Zie je al iets.